

Rempesser og Lettelse, og jeg troer saaledes, at der var ikke eet af de Punkter, som det ærede Medlem fremhævede imod Forslaget, der havde nogen saadan Betydning, at det kunde svække dets Antagelighed. — Det ærede Medlem sagde endvidere, at det forekom ham, at de to Betegnelse, der ere brugte i §§ 215 og 217, vare saa klart og bestemt adskilte fra hinanden, at der ikke derom kunde gjøre sig noget Skjøn gjældende fra Dommerens Side, men herved skal jeg gjøre opmærksom paa, at naar der i den ene Paragraph staaer „Handlinger, der vilde gjøre ham uværdig til Medborgerens Agtelse“, og i den anden: „Sigtelser, der maa nedsette den Angrebnes borgerlige Agtelse“, forekommer det mig, at der ingenlunde er en saa klar og bestemt Adskillelse imellem de to Arter af Forbrydelse, at man kan sige, at der ikke kan gjøre sig noget Skjøn gjældende fra Dommerens Side. Den, der virkelig nedsettes i sine Medborgeres Agtelse, er allerede derved til en vis Grad uværdig til deres Agtelse, og naar der altsaa kun fremkommer et Mere eller Mindre, ere Paragrapherne ingenlunde paa den Maade adskilte fra hinanden, at man med det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (E. Rimestad) kan sige, at der ikke er noget Spillerum for Dommerens Skjøn med Hensyn til om det skulle henføre Fornærmelser enten til den ene eller til den anden af de nævnte Paragrapher. Det er altsaa min Mening, at det subjective Skjøn i disse Tilfælde kommer til at gjøre sig i høi Grad gjældende hos Dommerne, uden at man derfor i mindste Maade kan bestynde dem for nogen Uretfærdighed, hvis de komme til et forskjelligt Resultat, og det kan man saameget mindre, som vi maae huske paa, at flere af vore Domstole ere Samlinger af Mænd, der hver især kunne have deres berettigede Individualitet, som med Nødvendighed fører dem til at skjønne forskjelligt. Her maa altsaa være i høi Grad subjectivt Skjøn tilstede, men at det ogsaa er tilstede med Hensyn til Forbrydernes Strafbarhed er heller ikke svækket ved, hvad det ærede Medlem ansøgte, idet de to forskjellige Arter af Forbrydelse ikke ere skarpt affødrede fra hinanden, og Hensigten ogsaa der maa kunne komme i Betragtning. Naar dette er Tilfæl-

sedet, er det imidlertid det Samme som at sige, at det subjective Moment i Fornærmelsen har sin Betydning og vil have en afgjørende Indflydelse paa Dommerens Skjøn om, hvorvidt den skal henføres til den ene eller til den anden Art af de paagjældende Forbrydelse, og jeg troer derfor, at, saalænge vi ikke have en bestemt Fortegnelse over, hvilke Fornærmelser der skulle høre til de værre, og hvilke der skulle høre til den mildere Slags — en Fortegnelse, som jeg indrømmer, det vilde være meget vanskeligt at forfatte —, kan man ikke sige, at det subjective Moment ikke har sin Betydning hos Dommerne med Hensyn til Bedømmelsen af Fornærmelsen.

Klein: Det beroer paa en Vildfarelse, hvad det ærede Medlem nu i Slutningen af sit Foredrag ansøgte til Forsvar for det Endbringingsforslag, han har været med at stille under Nr. 24. Hvis jeg ikke har misforstaaet ham, saa er hans Raisonnement dette, at der ikke skulde være nogen stor Fare ved at vedtage Endbringingsforslaget, fordi der er aabnet tilstrækkelig Udgang for en mildere Bedømmelse af Uretfærdigheden isølge den Maade, hvorpaa §§ 215 og 217 ere affattede. For hyberligere at godtgjøre dette, ansøgte han, at Hensigten, det subjective Moment, naturligviis kunde være forskjellig, og at dette maatte tages i Betragtning af Domstolene ved at afgjøre, hvorvidt Forbrydelsen skulde henføres enten til den ene eller til den anden Kategori af de i de to Paragrapher omhandlede Uretfærdigheder. Jeg troer ikke at have misforstaaet den ærede Taler, naar jeg har opfattet hans Udtalelse paa denne Maade; men det forholder sig ikke saaledes. Forbryderens Hensigt eller det subjective Moment maa og skal ganske vist tages i Betragtning af Dommeren ved Afgjørelsen af, om en større eller mindre Grad af Straf skal ramme Forbryderen for den objective Uretfærdighed, hvori han har gjort sig skyldig; men om Handlingen skal henføres under den ene eller den anden af Straffebestemmelserne, beroer paa Gjerningens objective Beskaffenhed. Det beroer paa Gjerningens egen Beskaffenhed, om den skal henføres under § 215 eller under § 217; men naar det efter den objective Be-